

New York Timesi bestsellerite autor

LEE TOBIN McCLAIN

*Sinilinnu
kõhvik*

Originaali tiitel:
Lee Tobin McClain
The Bluebird Bakery
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Lee Tobin McClain
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D08430223
ISBN 978-9949-87-120-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Kathy Ayresile, kes on aidanud mul paremaks teha lugematul
arvul romaane, käesolev kaasa arvatud.*

PROLOOG

Viisteist aastat varem

TAYLOR HARP OLI viisteist, kui sai teada, et vahel on parem olla tark kui ilus.

„Lähme, Savannah, sa tuled minu juurde.“ Ema parim sõbranna proua Williams tiris Taylori õde oma Lexuse poole.

Tädi Katy pani käe ümber Taylori. „Tule, kullake. Sina elad minuga.“

Taylor naaldus tema vastu, nautides armastatud tädi lohutavat lähedust. Ja siis mõtles ta kahe täiskasvanu sõnadele.

Šokk ja valu pitsitasid rinda, kui ta vaatas oma nooremat õde, kes oli imeilus hoolimata pisarate tõttu mööda nägu voolavast ripsmetušist. Taylor oleks pidanud Savannah'le ütleva, et ta ei tuleks nende ema mälestusteenistusele ripsmetušiga. Ta sai nüüd aru, et oleks pidanud palju asju teisiti tegema, aga nüüd oli liiga hilja.

Taylor surus valu alla ja nautis selle asemele kerkiivat viha. Proua Williams ja tädi Katy tahtsid tema ja ta õe lahutada? Kuidas nad võivad sellise asja peale mõeldagi, eriti veel täna? „Me peame kokku jääma,“ ütles ta ja astus lähemale, et õe käsi pihku võtta.

Taylor oli aasta vanem ja terve elu jao targem. Õde käis talle vahel närvidele, aga tema ülesanne oli Savannah' eest hoolitseda. See oli peaaegu kogu elu nii olnud.

Ta ei kavatsenud nutta. Ta oli *vihane*, mitte kurb. Välja arvatud õe pisaraist triibulist nägu vaadates.

Täna, kui nad olid nende ema Birdy mulda süngitanud, ei võinud ta vastutust õe ees eirata. „Me jääme kokku,“ kordas ta ägedamalt.

Savannah pigistas Taylori kätt, nii et valus hakkas.

„Te ei saa kokku jääda,“ ütles proua Williams energiliselt. „Kõik on muutunud ja me peame sellega leppima. Teie tädi teeb liiga palju tööd, et Savannah't kõikidele tema iludusvõistlustele sõidutada.“

Taylor avas suu, et teha hirmus ettepanek, et ka tema proua Williamsi juurde elama läheks.

Naine raputas pead, nagu oleks tema mõtteid lugenud. „Ma ei saa teid mõlemaid võtta, ära parem küsige.“

Tädi Katy oli ise ka nutma puhkemas. „Savannah võiks võistlemise lõpetada...“

„Tä peab olema nähtav, et saada rohkem modellitööd.“ Proua Williamsi hääl oli terav. „Birdy ei jätnud ju neile mitte midagi. Sa tead seda.“

Tädi Katy hammustas huulde ja sirutas käe, et lükata Savannah' heledad juuksed näolt. „Sa võid külas käia. Tihti.“ Ta pöördus ja patsutas Taylorit õlale. „Ja sina oled matemaatikas nii tubli, et saad aidata mind mu maksufirma töös.“

Taylor üritas jätkuvalt vihane olla, aga see muutus meeleheiteliseks, mis surus teda vastu maad. Kui tädi Katy sellele jubedale proua Williamsile järele annab, tähendas see, et täiskasvanud olid seda juba arutanud. See tähendas, et nende lahutamine oli möödapääsmatu. See oli uus sõna, mille ta oli proua Williamsi telefonikõnet pealt kuulates õppinud. „See oli *möödapääsmatu*, et ta endalt elu võttis,“ oli proua Williams öelnud.

Taylor neelatas tugevasti ja hoidis õe kätt endiselt peos. „Kui sa kunagi tunned nii nagu ema, tule minu juurde,“ sosistas ta. Ta

oli internetist lugenud, et depressioon võib olla pärilik ja ema oli olnud depressioonis. „Mida iganes vaja, kuuled? Tule minu juurde või mina tulen sulle järele, kus iganes sa oled. Ära tee seda, mida tema tegi.“

Savannah'le tulid taas pisarad silma ja valgusid põskedele. „Sina ka mitte,“ sosistas ta. „Kui sul kunagi peaks tekkima tunne...“ Hää muutus viimaste sõnade juures kimedaks.

„Peame rongi peale minema.“ Proua Williams võttis salvräti ja üritas Savannah' nägu kuivatada, aga andis alla ja haaras tüdrukutel kätest kinni, tõmmates nad lahku, nagu oleksid nad helmed lapse plastkaelakees. „Võid homme pärast iludusvõistlust õele helistada.“

Tädi Katy tõmbas Taylori oma külje vastu, tema soe pehmus oli lohutav. „Tule, käime kohvikust läbi ja ostame koju muffineid kaasa.“

Tõsiselt või? Nende ema oli äsja surnud ja tädi Katy pakub muffineid? Aga Taylor sundis end salvavat märkust alla neelama. Tädi Katy oli armas ja tegelikult olid muffinid ju sama lohutavad kui mis tahes muud asjad.

„Ma tahan ka muffinit,“ ütles Savannah kähedalt.

„Iludusvõistluste printsess ei söö muffineid. Su kleit on niigi pingul.“ Ja selle peale avas proua Williams Lexuse kõrvalistuja ukse ning tõukas ja tõstis Savannah' autosse.

Proua Williams ilmselt nägi midagi tädi Katy näos, sest ka tema näoilme tõmbus hapuks. „See pole meie, vaid Birdy süü,“ ütles ta. Tema hää oli karm, aga lõpus tõmbus tema nägu krimpsu ja suu väändus. Ta kiirustas juhipoolele ja istus autosse. Enne kui Taylor jõudis hinge tõmmata, sööstis masin parklast minema ja viis tema õe kaasa.

Taylor vaatas Lexusele järele, kuni see teiste autode summa kadus. Ta kissitas silmi, üritades seda näha veel ka siis, kui see oli ammu silmist kadunud.

„Tule, kullake.“ Tädi Katy võttis Tayloril käest kinni, ehkki Taylor oli selleks liiga vana, ja nad läksid väikese korteri poole, millest pidi

saama järgmisteks aastateks Taylori kodu. Kuni ta saab kaheksateist ja on vist täisealine.

Nad astusid teel koju läbi kohalikust kohvikust. Sisse astudes nägi Taylor ruudulisi laudlinu, tundis küpsiste magusat lõhna ja kuulis rõõmsat jutuvada. Need lohutasid korraks tema valutavat südant.

ESIMENE PEATÜKK

Olevik

KELL OLII VIISI hommikul ja USA armee vanemseersant Cody Cunningham, erus vanemseersant, oli loobunud katsetest uinuda.

See ei üllatanud teda. Ta polnudki õieti maganud, kui mõned tunnid välja arvata, seitsaadik, kui ta leiti alasti uitamas vaenlase laagri juures, mäletamata, mis temaga juhtunud oli. Kui ta ka uinus, võisid teadvuse piiril varitsevad demonid sisse tungida. See aju piirkond, mis magamist suunas, ei arvanud ilmselgelt, et ta seda taluda suudab.

Vähemalt olid tal siin, Teaberry saarel Chesapeake'i lahes mõned sõbrad, sugulased ja koht, kus elada.

Ajutiselt.

Ta vaatas, kas vennapoeg magab, ja Betty, kes elas naabermajas, on ärkvel ja kättesaadav, kui poisil teda vaja peaks olema. Siis lipsas ta äsja abiellunud venna majast välja ja läks saare peatänava poole. Nagu arvata oli, polnud seal kedagi. Välja arvatud...

Bluebird Bakeris* põles tuli.

Ta läks sellest mööda, hoidudes varju harjumuspärasest ettevaatlikkusest, millest ta ei suutnud vabaneda. Nähes silti „Otsin

* Bluebird Bakery – ingl k sinilinnu kohvik. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

töötajat, annan elukoha“, ei suutnud ta vastu panna ja luges seda.

Järsku andis liikumine kohvikus talle märku, et teda oli märgatud, ja Cody taganes.

„Kes seal on?“ Naine avas ukse, nägi teda ja astus tagasi. Kohkumus tema näol segunes vastumeelsusega. „Sa ehmatasid mind. Mida *sina* siin teed?“

Cody ohkas ja silmitses Taylor Harpi. Selline hindav suhtumine oli samuti missioonidel käimise pärand. Naine seisis kohviku uktsel, käsi uksepiidale toetatud, nagu oleks väljaviskaja, kes takistab tal siseneda. Hõbedane kuuvalgus langes naise juustele, mis olid praktiliseks krunniks kinnitatud. Tema lai rõõmus naeratus oli Codyt paelunud, kui Taylor teismelisena saarel käis, aga nüüd olid need täidlased huuled mornid. „Ma ei saanud magada,“ tunnistas Cody.

„Mõned meist tahaksid magada, aga peavad tööd tegema.“ Nagu viimati, kui nad nende keskkooliaja tutvuse lõpus vestlesid, oli Taylor hukkamõistev nagu vanamoodne kooliõpetaja.

Aga ilusam.

Taylor kavatses saiakeste ja nende lõhna ees ukse sulgeda. Tutuvad, head lõhnad. Need ahvatlesid nagu sööt kala, lilled mesilast, peibutus vaenlase sõdurit. „Oota, Taylor.“

„Mis on?“

Cody viitas sildile. „Kas sa oled juba töötaja leidnud?“

Naine norsatas. „Ei. Mitte keegi, kes vanuse poolest tohiks öösiti töötada, pole soovi avaldanud. See ei tule ka kasuks, et ma ei saa palju palka maksta, ehkki elukoht...“ Ta vakatas ja silmitses meest. „Miks sa küsid?“

Cody raputas pead. „Ma otsin tööd ja elukohta, aga tean...“ Ta vaikis. Terapeut oli öelnud, et ta ei tohiks võimalusi automaatselt kõrvale heita. „Kas on võimalus, et ma võiksin avalduse esitada?“

„*Nalja* teed või?“ Taylor kissitas silmi, nagu oleks ta kahe peaga kala. „Sa tahad töötada pagaritöökojas öises vahetuses?“

„Ma pole selle peale varem mõelnud, aga olin sõjaväes kokk.“

„Issand, muidugi. See kokasaade.“ Naine raputas pead. „Sa olid naljakas.“

Kahtlemata oli Cody olnud tol ajal rõõmsameelsem. Viskas nalja. See sõjaväekanalil saade, kus sõjaväe kokad tobedate auhindade nimel võistlesid, oli ülipopulaarseks saanud. See oli aidanud monotoonset sõjaajal hakkama saada ja vägedele meelelahutust pakkunud.

Ja siis oli kõik õhku lennanud. Sõna otseses mõttes.

Cody polnud seitsaadiki süüa teinud peale vennapojale hommikusöögi valmistamise või purgisupi soojendamise.

„Sa ei mõtle tõsiselt...“ Taylor vakatas, põrnitsedes teda endiselt nagu napakat.

Eks ta seda oli ka. „Ei. Sellest ei saaks asja,“ sõnas Cody.

„Ei,“ nõustus naine.

Cody hingas sisse saia küpsemise lõhna ja vaatas naist. „Või saaks?“ küsis ta.

„Ei,“ vastas Taylor kindlal toonil ja sulges ukse.

TAYLOR SULGES UKSE ja naaldus selle vastu, sundides end pärast Cody Cunninghamiga kohtumise vapustust rahunema. Kuidas saab mees ikka nii ahvatlev olla, silmad, mille pilk tungis talle hinge? Kuidas mees oli saanud *veel* kenamaks muutuda kui tookord sõbranna Mel lie pulmapäeval, kui ta meest kaugelt nägi?

Ta arvas, et Cody koputab uuesti või üritab ust avada. Teismelisenäoline oleks poiss seda teinud.

Ja Taylor oleks rumalast peast ukse avanud ja ta oma kohviku peal asuvasse korterisse hommikusöögile kutsunud, sest lootis asjalt, et mees tahab *teda*, tahab olla temaga, hoolib temast.

Aga loomulikult oli asi alati Savannah's.

Cody ei koputanud, ja kui Taylor välja vaatas, nägi ta mees eemaldumas. Ta ohkas ja läks tagasi ahju juurde, et kontrollida kahtekümme talihalisaia pätsi.

Savannah.